

Тищенко О.О.¹

Стилістично-естетична функція порівнянь у мовотворчості Емми Андіївської

¹ Тищенко Ольга Олександрівна, асистент кафедри української мови та літератури, Донбаський державний педагогічний університет, м. Сла'янськ, Україна

Анотація. Сучасний рівень дослідження художніх ідіотилів, залучення відповідних методів аналізу дозволяють ввести в обіг якісно нові мовні явища. Таким є поетична творчість Емми Андіївської, видатної представниці української діаспори, члена Нью-Йоркської групи, чий мистецький доробок лише останім часом знаходить належне висвітлення на теренах України. Лінгвістичні студії, присвячені поетичній творчості Емми Андіївської, в українському мовознавстві практично відсутні. Залучення поетики письменниці зумовлене тим, що письменницю вважають засновницею експериментально-інтелектуального напрямку сучасної української поезії, цілком нового за стильовими та мовотворчими ознаками художнього явища. У статті розглядаються різні види порівнянь в ліриці Емми Андіївської.

Ключові слова: експеримент, ідіотиль, мовотворення, діаспора, семантика, порівняння.

Для поетичної мови Емми Андіївської характерна семантична глибина порівняльних зворотів, що дозволяє "образно передати асоціативні зв'язки між поняттями, щоб неозначеність цих зв'язків перетворити на джерело мовної експресії" [6, 152].

Семантичні поля лексем, які виступають компонентами компаративеми, зазнають змін, оскільки "художньо-образні, конкретно-чуттєві порівняння, з одного боку, мають викликати в уяві читача нібито звичні словесні картини, з іншого – ускладнюють художній текст, роблять його багатоплановим, багатоплановим, тобто примушують працювати думку й уяву" [5, 3].

Лексичне наповнення структурної організації порівнянь мотивується словником художньої мови письменника з його прямими (первинними) і переносними (вторинними) лексичними значеннями. Неоднозначність, семантико-стилістична багатозначність лексем, які входять до структури компаративеми, виступають "джерелом конкретно-чуттєвої образності художнього мовлення, сигналом несподіваних зв'язків між порівнюваними словами-поняттями". У лексико-семантичній структурі порівнянь "відтворюються логіко-понятійні універсали художнього мислення. У своїх конкретних словесних реалізаціях вони відбивають національно-мовну картину світу" [5, 10].

У семантичній класифікації компонентів компаративеми виділяють такі значеннєві схеми, в яких порівнюється: 1) один предмет з іншим (у прояві дії; в ступені володіння певною якістю, властивістю); 2) ознака, що позначає якість, властивість предмета, з іншим предметом, який є найтипівішим носієм або виразником цієї ознаки; 3) одна ознака предмета з іншою ознакою; 4) одна дія, стан предмета з іншим [7, 162].

Вибір одиниць різних лексико-семантичних груп як об'єктів порівняння характеризує ідіотиль письменника, "у виборі порівнянь відповід-

ного семантичного плану відбувається орієнтація всієї образної системи вірша, або й загалом індивідуального стилю, на різні джерела поетичного мовлення" [6, 153].

Значного експресивного навантаження набувають порівняльні конструкції, винесені у заголовки поезій („Джерела, як відлік старту", "Обличчя - як старт у невимовне"). Семантика їх компонентів, які позначають початок руху (старт, відлік), стає відправною точкою у пізнанні динамічної системи тексту. Такі заголовки допомагають обрати ключ декодування поетичного тексту через пропоновані суб'єкт та об'єкт порівняння.

Чітко відмежовані у семантичному плані заголовки, які мають у своїй конструкції сполучник як, але виступають носіями інструментального значення: "Натюрморт як вправа для дихання", "Натюрморт як прохід до іншої площини", "Натюрморт як трамплін у намір", "Барва як вхід до іншої площини".

У поетичних текстах Емми Андіївської часто заголовкові образи знаходять своє продовження в тексті. Цікавими видаються ті випадки, коли лексеми заголовка виступають суб'єктами порівняльних конструкцій. У процесі декодування таких образних засобів основа порівняння слугує напрямком декодування: Мов дзвін, стоїть серед пустелі дзиглик, - До нього людство - крізь віки - зигзагом - поезія "Видиво дзиглика" [1, 13]; Цятки, що, як засушена вода - поезія "Цятки" [3, 84].

Зокрема, у поезії "Ніч в іншій тональності" поетеса дає напрямок сприймання - почути ніч у іншій тональності, на це образно вказує порівняльна конструкція "ніч, як текстолог" - читач сприймає уособлений образ ночі-текстолога - фахівця з точного встановлення деталей тексту [1, 50].

У творі "Бічний світанок" проведені образні паралелі за певними ознаками між заголовком і компаративею "світанок, що, як викопний ре-

лікт" [1, 162], бічний світанок - незвичайний, древній (викопний релікт), динамічна ознака такої конструкції імпліцитна, вона прихована в синтаксичній сполуці "що, як", де пропущене дієслово до лексеми релікт.

Заголовковий образ може також стояти на місці об'єкта порівняння, як, наприклад, у поезії "Мол", на місце суб'єкта виноситься лексема, що позначає почуття, викликане спогляданням молу, причому почуттю (смутку) приписується дія об'єкта порівняння (молу): Ніч. Й смуток, який світиться, як мол [3, 27].

Отже, заголовковий образ в поетичних текстах Емми Андієвської часто виступає важливим компонентом декодування порівняння в контексті цілісного твору.

Серед об'єктів порівнянь поетичних текстів Емми Андієвської виділяємо такі групи лексики:

1) абстрактні поняття (назви на позначення розумових і психічних властивостей, філософських понять буття, простору, часу тощо): буття, як зайвий елемент; буття, як об'єкт; все знане, як незвідане й чуже; дезинтеграція, як іспит усний; лагідність, що як ворожість; мить, як капіляр буття; найтяжче, як найлегше; напруга і доба, як напрямок; нора, як норма; павзи, як криза; різноголосося, як одностайність; рожевість, як відхилення смертельне; свавілля, як найвища дисципліна; сокира, як завершення; сяйво, як єдиний спосіб; тиша у квадратах, як об'єкт; швидкості, як тло; штани, як два всесвіти; ясність, як найбільший ребус;

2) реалії побуту і звичаєвої культури: бажання, як колоди; блискавка, як трамвай; буття, як непокритий чек; галас, мов дорожні знаки; гонитва і турботи, як плащ; траніт, як рислінг; дзенькіт, як трамвай; дійсність, як ростбіф; дійсність, як шинка; зовнішнє, мов картуз; існування, як старий макет; існування, як трюфель; континентальний шельф, як бумеранг; майбутнє, як сира котлета; невимовне, як предмет; нові світи, як мачули; пам'ять, як сіль; панорама, як сито; півкраєвиду, мов корабель; площини нижні, як бляшанка шпротів; покриття, як скатертина; прозорість, як ласти; рожевість, мов килим; свідомість, як плакат; свідомість, як стара нашивка; світ, як дрова; світ, як парасоля; світило, як саше; світла інтенсивність, як жабо; смерть, як вентилятор; шуми, мов вузлики;

3) явища природи, природного ландшафту: барви, мов рілля; доба, як водойма; крижі і щелепи конячі, як епіцентри коливань морських; нерв, як обрій; нерухомість, як вир; оновлення, мов лід; серп, як море;

4) рослини (родові та видові назви): вогник, як груша; голос, як тополя; душа, як овоч; існування, як горіх волоський; небо, як підбіл; пат-

рони, як бадилля; простір, як кульбабка; рух, як фрукт; світи, як помідори; смуток, як мімоза; час, немов тюльпан;

5) люди (назви за віковими, соціальними, національними, професійними та іншими ознаками): береза, як тістоміс; відгомін, як хірург; вода, як Крез; двері, як ливхоходи; дух, як хитрик; матерія, як тиран; мить, як маля й беззубий дід; ніч, як спринтер; ніч, як текстолог; прозелень плеската, мов кожум'яка; світ, як мурло;

6) інші істоти: барва, як ведмідь; все нові орбіти, як пуголовки; всі з'яви, мов мурашок; доля, як кабан; дух, мов комашня; забуте, як джміль; зайвий обрій, як поліпи; місяць, як мерлан; невимовне, як скат; оконкретнення, як бджоли; палац, як леопард; природа, як тхір; розворушений чуттів вапняк, як тигр; розум, як скунс; свідомість, як кальмар; світ, мов канарка; серце, як віслиюк; смерть, як йорж; тиша, мов комар; фіялковий відсвіт, як тарантул;

7) поняття на позначення речовин: бузок, як хлор; вічність, як пляшечка рицини; дух, як адсорбент; звук, як риваноль; індиго, як бальзам; мрамур, наче гума; новий закон, як ментоль; позначки, як мастило; свідомість, як цемент; світило, мов махорка; страх, як смола;

8) поняття на позначення станів: барва, як непритомність; виміри, як нежить; віддаль, як недуга; вуздечка, як оскома; дійсність, як вологість; каміння і цегла, як хвороба; катаклізм, як нежить; нові світи, як зтяжна хвороба; осяяння, як невроз; плач, як розрада; серце й очі, як недуга; тиша, як золота гарячка; чіткість, як хвороба; щаблі удосконалення, як холод;

9) поняття на позначення звуку: барви, мов шелест; гірський хребет, як звук; чуття, як схлипи.

Як показує аналіз, найчисленнішою є група об'єктів на позначення абстрактних понять. Це пояснюється тим, що поезія Емми Андієвської багата на образи філософського гатунку. Відзначаючи високу частотність порівнянь, де компонентами виступають лексеми на позначення філософських категорій, можемо припустити, що це пов'язано із загальною тенденцією мовної картини світу до метафоризації абстрактних понять і інтелектуалізації загалом.

Філософська категорія буття в поетичних текстах Емми Андієвської часто постає в центрі образної ситуації. Процес декодування такого тексту здійснюється через аналіз складної семантики двох компонентів порівняння, виражених абстрактними лексемами. Важливими "помічниками" у цьому постають епітети, що входять до компаративеми: вони ніби вказують на основу порівняння двох понять: Буття - як ще не баче-

ний об'єкт [2, 60]; Саме буття, як зайвий елемент [2, 72].

Об'єкт порівняння може уточнюватися завдяки змісту підрядної частини, наприклад: Дезінтеграція, як іспит усний, Де кожний - лютий серп і запоясник [2, 75]. У такому разі необхідно розглядати зв'язок суб'єкта порівняння та підрядного речення через об'єкт порівняння (дезінтеграція - розпад на частини і серп, запоясник - предмети, якими можна розділяти на частини).

Компаративема може містити зіставлення конкретного предмета та абстрактного поняття, семантично пов'язаного з цим предметом {сокира, як завершення: символ неминучого припинення певної діяльності чи виходу з певного стану ліричного героя): Навкілля - на мікрон, що - твань рябу, Де ще володарка буття - сокиру Над кожним, як завершення, що - карма [3, 28].

Серед об'єктів порівнянь у поетичних текстах Емми Андіївської значну групу становлять також лексеми на позначення рослинного та тваринного світу, що теж свідчить про метафоризацію цієї групи лексики. У процесі декодування беруться до уваги ознаки порівнюваних об'єктів, такі, як зовнішні та внутрішні характеристики об'єктів, традиційно приписувані їм характеристики, певні види діяльності, учасниками яких є об'єкти порівняння: Вода сама - і лябіринт, й арбітр, Який - світи - з долонь, як помідори [3, 35]; Перемістили простір, як кульбабку, І - на малюнок - речі всі - дитячий [1, 137]; Сама природа інколи, як тхір, Із небуття для себе - ліпший харч [2, 31]; Дарма що оконкретнення, як бджоли, - Ущент, що доти - двигуном вважалось [2, 71]; Буття зайшло у фазу провисання У невимовне, що - з глибин, як скат [3, 15]; Та серце, як віслук, за тліном тужить І все ніяк — доріжку пускову [1, 26].

Лексичні номінації у поетичному тексті Емми Андіївської виконують, окрім первинної функції - називання, ще вторинну, яка полягає в "комплексній характеристиці текстового вживання слова, що об'єднує конотативні значення, асоціативне поле інших суб'єктів, національно-мовну традицію порівнянь у фольклорі, розмовній мові і літературно-писемній практиці" [5, 5].

Вторинна функція лексичних номінацій може мотивуватися: по-перше, загальномовними переносними значеннями слів; по-друге, традиціями національно-культурного бачення світу і, по-третє, індивідуально-авторським образним переживанням загальномовної семантики слова [5, 15]. Компаративна конструкція "Все існування, як горіх волоський" [1, 16] викликає асоціацію будь-якого існування з горіхом - твердим плодом, який при розколюванні виказує ядро, свою суть. Трансформації зазнають обидві лексеми:

та, що позначає суб'єкт, і та, що позначає об'єкт порівняння, завдяки перетину семантичних полів цих мовних одиниць (краплина, як мандрівна труна) мандрівною швидше можна назвати краплину, але в цьому тропі образ краплини виступає крихітним останнім пристанищем цілого світу: В краплину ліг, як в мандрівну труну, Що - відсвіти, - світ видовжень, - азалій [3, 83].

Об'єкт порівняння як важливий складник образного засобу свої динамізаційні властивості виявляє саме у зіставленні власної семантики із семантикою суб'єкта та у взаємодії із іншими лексемами поетичного тексту, зокрема означеннями та дієсловами.

З огляду на значну кількість лексем - компонентів порівняння - виникає необхідність скористуватися поняттям функціонально-семантичного поля - "умовного об'єднання порівняльних лінійно-динамічних структур із спільним суб'єктом порівняння" [5, 15]. У виборі суб'єктів порівнянь виявляється спосіб мислення письменника, його художнє чуття, вміння з безлічі вражень та асоціацій вирізнити найбільш вагомий, істотний.

Поетика Емми Андіївської характеризується частою присутністю слова, яке по-новому розкривається у різних текстах, у тому числі за рахунок семантичних зрушень у порівняльних конструкціях. У поезії були зафіксовані семантичні групи порівнянь, де головним компонентом виступають:

1) абстрактні поняття на позначення філософських категорій (буття, як зайвий елемент, як непокритий чек, як об'єкт; виміри, як нежить; все видиме, як борідка; все знане, як незвідане й чужіє; всі пастки ясности, як кір; дійсність, як вологість, як ростбіф, як шинка, як шлунок; дух, мов комашня, як адсорбент, як хитрик; душа, як овоч; зовнішнє, мов картуз; існування, як горіх волоський, як єдиний рот, як старий макет, як трюфель; краса, мов нужа; лагідність, що як ворожість; матерія, як тиран; найтяжче, як найлегше; напруга і доба, як напрямок; невимовне, як предмет, як скат; оновлення, мов лід; осяяння, як невроз; павзи, як криза; пам'ять, як сіль; площини нижні, як бляшанка шпротів; простір, як кульбабка; різноголосся, як одностайність; рух, як фрукт; свавілля, як найвища дисципліна; свідомість, як кальмар, як плакат, як стара нашивка, як цемент; світ, мов канарка, як дрова, як мурло, як парасоля, як затяжна хвороба, як манули, мов ноти, як помідори; смерть, як вентилятор, як йорж; чіткість, як хвороба; чуття, як схлипи; швидкості, як тло; шаблі удосконалення, як холлод; ясність, як найбільший ребус);

2) поняття часу (вічність, як краса, як міське сполучення, як пляшечка рицини; день, як піс-

комийка, луска дезинтеграції; доба, як водойма, як напрямок; мить, як капіляр буття, як маля й беззубий дід; світанок, як викопний релікт; ніч, як текстолог, як спринтер, наче тенісний корт; час, немов тюльпан);

3) поняття з компонентом колористичної ознаки (барва, як ведмідь, як непритомність, мов рілля, мов шелест; блискавка, як трамвай; вогник, як груша; індиго, як бальзам; колір, як трамвай; п'ятьма, як психоз; прозелень плеската, мов кожум'яка; прозорість, як ласти; рожевість, мов килим, як відхилення смертельне; світла інтенсивність, як жабо; світло, як гальма; сяйво, як єдиний спосіб; фіялковий відсвіт, як тарантул);

4) поняття звуку (відгомін, як хірург; галас, мов дорожні знаки; голос, як тополя; дзенькіт, як трамвай; звук, як риваноль, як сіль; плач, як розрада; різноголосся, як одностайність; слух, як цемент; тиша, як золота гарячка, мов комар, як об'єкт; шуми, мов вузлики);

5) явища природи і природного ландшафту (віддаль, як недуга; все нові орбіти, як пуголовки; гірський хребет, як звук; зайвий обрій, як поліпи; континентальний шельф, як бумеранг; місяць, мов апендикс, як мерлан; небо, як підбіл; панорама, як сито; півкраєвиду, мов корабель; природа, як тхір; світило, мов махорка, як ромб, як саше);

6) поняття на позначення реалій побуту та звичаєвої культури (вездечка, як оскома; грати, як проказа; двері, як ливхоходи; дзиглик, як дзвін; каміння і цегла, як хвороба; палац, як леопард; патрони, як бадилля; предмети, як грушівка, як сіль; серп, як море; сокира, як завершення; штани, як два всесвіти).

Особливість порівняльних структур Емми Андієвської полягає у тому, що їх декодування змушує читача задіяти два типи мислення (абстрактне та конкретно-образне) одночасно. Адже часто абстрактні поняття порівнюються з конкретними (оконкретнення, як бджоли; страх, як смола; час, немов тюльпан) і навпаки (трюмо, як вимір).

Найчастіше у поетичних текстах Емма Андієвська вживає суб'єкти порівняння з абстрактною семантикою (буття, дійсність, дух, душа, існування, свідомість, світ). У процесі декодування необхідно врахувати семантичний зв'язок двох понять: буття - "об'єктивної реальності, що існує незалежно від нашої свідомості; матерії, природи; існування" [4, 69] та об'єкта - "пізнаваної дійсності, що існує поза свідомістю людини і незалежно від неї" [4, 635]: "Буття - як ще не бачений об'єкт" [2, 60]. В іншому випадку поетеса розглядає буття не як предмет для пізнання, а як зайве явище: "Саме буття, як зайвий елемент" [2, 72]. Метафоричне звучання мають компаративні

конструкції, які включають у себе порівняння абстрактного та конкретного понять, де відбувається зміщення ("приземлення") в семантиці філософського поняття в бік реалій побуту людини: Дзвінок. Буття, як непокритий чек, - Ледь-ледь - поріг, і інший землевласник [3, 66].

У деяких випадках абстрактний суб'єкт корелює з конкретним поняттям, що позначає певну якість, певний предмет: дійсність - вологість, ростбіф, шинка. Вся в маятниках, - дійсність, як вологість [1, 99]; На інший бік - цю дійсність, як ростбіф [2, 11]; Скрізь сікачі, як шинку, дійсність ріжуть. Та збоку, - відгортаючи ріллю, - Вже філософський камінь - королі [1, 171].

Поняття дійсність не лише оконкретнюється в поетичних текстах, але й саме починає активно діяти, наприклад, зменшуючись чи переміщуючись: Всю дійсність, що стискається, як шлунок, Потурили в лунке з проміжних ланок, Змінивши вісь і форму перетлілу [1, 173].

Отже, філософські поняття в порівняльних конструкціях Емми Андієвської переосмислюються, зазнають оконкретнення завдяки зіставлення з конкретними поняттями та назвами.

Значне місце у поезії Емми Андієвської займають образні засоби, побудовані на основі лексем на позначення кольору, світла, зокрема, порівняльні конструкції не становлять винятку. Суб'єкт, виражений лексемою, що містить колористичну сему, може порівнюватися з абстрактними поняттями (сяйво, як єдиний спосіб; рожевість, як відхилення смертельне; барва, як непритомність), з реаліями живої та неживої природи (вогник, як груша; барва, як ведмідь; фіялковий відсвіт, як тарантул; барви, мов рілля), з лексемами на позначення реалій побуту та звичаєвої культури (світла інтенсивність, як жабо; світло, як гальма; блискавка, як трамвай; рожевість, мов килим).

Поняття світла у поетичних текстах Емми Андієвської досить часто зустрічається у порівняльних конструкціях. Зіставлення, наприклад, "променистої енергії, що випромінюється яким-небудь тілом, сприймається зором" [4, 108] з жабо чи гальмами робить поетичний текст більш "матеріально" пізнаваним, світло нагадує форму чогось чи виконує якісь функції: Посилилася світла інтенсивність, Що кожному - на груди - як жабо [2, 90]; Не фарватер - надми, Живі мішечки, - світло вже, як гальма [1, 5].

Анімалізація (зіставлення з тваринним світом) лексем на позначення кольору не лише оживлює образну ситуацію, а наділяє колір характеристиками, властивими певним тваринам {барва, як ведмідь, фіялковий відсвіт, як тарантул}: Один удар, і - барва, як ведмідь [2, 113]; Пускають душі й оболонки фарбу, І фіялковий

відсвіт, як тарантул, Вже майже - серця - з ланок
лябіринту - Повз купи повідрубаних правиць
[1, 164].

Характерним для поезики Емми Андіївської є створення у тексті так званої звукокартинки, порівняння у цьому плані має значні можливості: суб'єкт виражений лексемою на позначення кольору, а об'єкт - на позначення звуку, центральним залишається образ кольору, подібний до "легкого шарудіння, шереху" [4, с.1393], тобто колір непомітно змінюється: Та барви вже, мов шелест. -Згорнулось тло й, проріджене, щемить [1, 166].

Схожу семантику звукокартинки зустрічаємо в сонеті "Після травневого дощу", де колір і звук порівнюються з предметом - одночасним носієм обох ознак: Тло - колір, що посилює пекучість, Аж - блискавка і дзенькіт, - як трамвай [1, 50].

Поезія "Різні шаблі пробудження" зосереджується навколо центрального поняття пробудження, яке реалізується через образи звуку та кольору, що зазвичай викликає пробудження (рожевий фільтр; не день, а відлуння кольорового кола; скрипковий ключ; без зору видно голос, як тополя; осяяння, як невроз; крик). Тому і компаративні структури побудовані з урахуванням цієї художньої мети: Не день новий, що вже жене кефаль Поперед себе крізь рожевий фільтр, А кола кольорового відлуння. І вже без зору - самим тілом -видно Всі розгалуження, що - голос, як тополя [2, 99].

Отже, порівняння з кольористичною семантикою у процесі декодування поетичних текстів Емми Андіївської виокремлюють ознаку, за якою зіставляються суб'єкт і об'єкт компаративами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андіївська Е. Знаки. Тарок. Вірші. // Київ: Дніпро – 1995. – 176 с.
2. Андіївська Е. Межиріччя: Сонети. // Київ: Вид. дім "Всесвіт" – 1998. – 134 с.
3. Андіївська Е. Хвилі: Поезії. // Київ: Вид. дім "Всесвіт" – 2002. – 160 с.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад, і голов, ред. В.Т. Бусел. // Київ: Ірпінь, ВТ "Перун" – 2003. – 1440 с.
5. Голоюх Л.В. Порівняння як структурно-стилістичний компонент художнього тексту (на матеріалі сучасної української історичної прози). // Київ – 1996.–220 с.
6. Єрмоленко С.Я. Синтаксис і стилістична семантика. // Київ: Наукова думка – 1982. – 212 с.
7. Руднев А.Г. Синтаксис современного русского языка. // Москва: Высшая школа – 1968. –320 с.

Tischenko O.O. Stylistically-aesthetically function of comparisons in the language creation of Emma Andievska

Abstract. The modern level of research of artistic idiosyles, bringing in of the proper methods of analysis is allowed to enter in a turn high-quality the new linguistic phenomena. Such is poetic creation of Emma Andievska, prominent representative of the Ukrainian diaspora, member of the New York group, whose artistic work only last time finds the proper illumination on the territory of Ukraine. Linguistic studios devoted to the poetic creation of Emma Andievska are absents in Ukrainian linguistics practically. Bringing in to the poetics of authoress is predefined that an authoress is considered to the founder of experimental-intelektual directions of the modern Ukrainian poetry, fully new by stylish and by the language creation signs of the artistic phenomenon. In the article the different types of comparisons are examined in the lyric poetry of Emma Andievska.

Keywords: experiment, idiostil, language creation, diaspora, semantics.

Тищенко О.А. Стилистически-эстетическая функция сравнений в языкотворчестве Эммы Андиевской

Аннотация. Современный уровень исследований художественных идиостилей, привлечение соответствующих методов анализа позволяют ввести в обращение качественно новые языковые явления. В таком аспекте рассматривается поэтическое творчество Эммы Андиевской, выдающейся представительницы украинской диаспоры (эмиграции), члена Нью-Йоркской группы, чей вклад в искусство только в последнее время находит соответствующее освещение на территории Украины. Лингвистические студии, посвященные поэтическому наследию Эммы Андиевской, в украинской науке практически отсутствуют. Обращение к поэтике писательницы обусловлено тем, что ее считают основательницей экспериментально-интеллектуального направления современной украинской поэзии, совершенно нового по стилевым и языкотворческим признакам художественного явления. В статье рассматриваются различные виды сравнений в лирике Эммы Андиевской.

Ключевые слова: эксперимент, идиостиль, языкотворчество, диаспора, семантика.